

Едно нѣщо се вижда Радлову *безусловно вѣрно*, именно че тия числа принадлежатъ на единъ *народъ*, който е говорелъ на турско нарѣчие, и че това нарѣчие е много близко до *чувашкото*. (р. 138). Изхождайки отъ прѣдположението, че загатнитѣ числа трѣбва да означаватъ годинитѣ на живота на всѣки князь, Радловъ заключава правилно, че тѣ трѣбва да състоятъ отъ единици и десетици. — Обаче тукъ се изпречва една неочаквана мжнотия. По аналогия на другитѣ турски езици, десетичитѣ трѣбваше безусловно да се означаватъ съ *първото* число. Въ даденитѣ численни названия Радловъ намѣрва обаче за свое най-големо очудване съвсѣмъ противоположното. — Тѣй като въ всичкитѣ езици десетичитѣ сѣ съставени отъ единици съ прибавка на кореня „десетъ“, то тѣ трѣбва да иматъ безъ изключение еднакви окончания. Между туй такова еднообразие почти съвсѣмъ не намираме въ първитѣ числа, и почти безъ изключение се забѣлзва въ вторитѣ. — Това разположение на единицитѣ и десетичитѣ е толкова противно на духа на всѣки уралоалтайски езикъ, щото Радловъ се вижда принуденъ, да прѣдположи, че неправилното положение на десетичитѣ се дължи на нѣкои писарска грѣшка. Писаритѣ, може би, да е прѣписалъ числата отъ нѣкой *арабски* или *еврейски* текстъ. — Слѣдъ тая догадка, която Радлову се вижда много вѣроятна, той установява че *ом* въ второто число отговаря несъмнѣнно *он*, (десетъ, *м* прѣминава често въ *н*). По вѣдатѣтъ тъмнитѣ думи се глѣкуватъ така:

1. **Алтомъ** = алт-ом, е, безъ съмнѣние, алтайско-татарско алтан (60), тѣй че алт = алты трѣба да има значение на чувашкото алта (6).

2. **Шехтемъ** = шехт-ом = алт. саксѣн (86), тѣй че *шехт* значи негли *осемъ* или (както показватъ числата шегор вечем и шегор алем) вм. шехт, може да има сѣщото значение и шегор (правилно би било безъ съмнѣние шагор или шегѣр), до което най-близко стои чувашк. саккыр<sup>1)</sup>.

3. **Вечемъ** = веч-ом, вѣроятно отговаря на алтайското үчѣн (30), тѣй щото веч = үч трѣбвало би да означава *три*. Много близка къмъ това число е чув. виссе. Тридесетъ по чув. е вутур. Кореня *веч* (три) не намираме въ единицитѣ на нашитѣ числа.

4. **Тутомъ**, разбира се, не е нищо друго, освѣтъ алтайското төртѣн (40), төрт отговаря на тут. Че е изпущнато *р* не е чудно. Сѣщото намираме и въ чув. дватта (4). Въ единицитѣ на българскитѣ числа намираме *два*н (4), което сме длъжни да съпоставимъ сѣщо съ дватта и төрт. Тукъ заслужва внимание замѣната на звука и съ т. Радловъ прѣдполага, че може по-прѣди да се е произнасяло двант, така че гласната у въ тутомъ е произлзла отъ *ва* (тут = двант).

5. **Алемъ** = ал-ем стои, както се чини Радлову близко до турското еллир и чув. алла, и означава слѣдователно 50. Но за „петъ“ той не намира название въ единицитѣ, не намира и ал, което би отговаряло на ал-ем, нито дума, прилична на турското *беш*. Само едно отъ единичнитѣ имена, *дилом*, би отговаряло повече отъ другитѣ на ал, ако бихме допустнали че дилом е на-

<sup>1)</sup> Радловъ оставя засега на страна въпроса, да ли не е правилно да се пише *сехт* и *сегор*, тѣй като арабскитѣ букви с и ш се отличаватъ само съ диакритиченъ знакъ и лесно могатъ да бѣдатъ размѣнени.